

tena

ILI KAD ANĐELI RASKLOPE KRILA...

Dolazak Tene Štivičić u Beograd dogodio se u samom početku pod nesumnjivom reputacijom njezina oca uz sve kredite koje je sredovječno, prije svega televizijsko gledateljstvo moglo nositi u svom pamćenju iz prijašnjih života u nekoj zaboravljenoj državi, u nekom napuštenom životu, na nekoj crno-bijeloj televiziji. Ali prije no što sam i sam saznao o kome se radi, dovoljno je bilo da na preporuku našeg najatraktivnijeg spisateljskog talenta, ali i realizatora istog, Biljane Srbljanović, samo pročitam ono što se trebalo pretesti u nepunih dva sata i shvatim da nema te sile koja će me spriječiti da *Dvije* osmislim i "bacim" na scenu kazališta Atelje 212.

Iskreno, na prvi pogled, komad me je fascinirao, svojom virtuoznošću dijaloga, nedvosmislenim smislom za humor i ironijom pre svega nad samim sobom, ali istodobno i krajnje dvosmislenim porukama koje bismo mogli iz njega izvlačiti. Shvatio sam kao i Biljana koja je Tenu upoznala prije svega profesionalno na ljetnoj školi negdje u Bonnu, gde je i sama predavala, da se radi o nečemu što je na ovim prostorima tako rijetko, a valja ga promptno iskoristiti, dati mu šansu, time što češ je dati i sebi. No da ne tupim, što bi se u ovdašnjem, beogradskom žargonu reklo, uz dodatnu konzultaciju s dramaturzima kazališta Atelje 212 bacili smo se u potragu za redateljem koji bi Tenin duh najpotpunije prebacio u scensku zbilju uz podjelu koju sam iskreno već imao u glavi da je mogu predložiti onima s kojima razgovaram. Kao što je poznato, kraj je bio izvjestan sa Snježanom Banović na čelu, uz Slavicu Radović kao scenografki-

nju/kostimografkinju i našu malu, ali efektanu glumačku družinu koju su činili Stella Četković, Svetislav Gončić, Aleksandra Janković i Jelena Đokić. I mala scena Atelje 212 je kao skoro nikada do sada proradila i Tena je podigla Beograd na noge. O, Bože, malo sam neskroman, ali stavimo to na Tenin račun, zaslužila je da budem neskroman i istodobno ponosan što sam počašćen time da jedan takav jedinstveni talent nalazi svoj krov nad glavom upravo u kazalištu koje i za mene predstavlja legendu s kojom se pokušavam nositi.

Značenje pojave predstave *Dvije* u Beogradu ne iscrpljuje se samo u jednom uspješnom kazališnom događaju, nego i u ushićenju ne samo stručnog već i onog drugog dijela publike koja prije svega u tekstu ne pronalazi ni jednu manu, čak mu sa zanimanjem po prvi puta otkriva neke dosad jedinstvene vrline koje može sobom donijeti samo izuzetno talentiran i pronicljiv pisac mnogo vremenski značajnijeg iskustva no što je Tena. Do te mjere da će čak u nedostatku lijepih riječi kojima bi se dao opisati kvalitet dramske literature koju Tena piše, kritičarka beogradske TV u Dnevniku na prvom programu u svojoj kritici, uza sve komplimente djelu, dodatno autora okarakterizirati kao izuzetno zgodnu Tenu Štivičić. Tena je i tako Beograd podigla na noge. Sve u svemu, svaka čast. Pa ipak, i ona jako oštra kritičarska pera, mladih i nadobudnih kritičara koji ne mogu a da u jajetu ne nađu dlaku, na stranicama beogradskih tjednika pronalaze mnoge razloge da virtuoznost pisanja ovog djela označe kao jedinstvenost kojoj je teško naći takmaca. Tenin uspjeh ili uspjeh predstave *Dvije* ne može se zjurado pripisivati odsustvu dobrih i mladih pisaca u beogradskoj čaršiji, naprotiv, uz sve što sobom nosi jedna zvijezda beogradskog kazališnog pera kakva je Biljana Srbljanović, ne mogu se istisnuti ni druga imena, od veterana i zvijezda kao što je Dušan Kovačević, do mladih i tek afirmiranih kao npr. Milena Marković, čiji tekstovi čine sjajnu osnovu za izvrsne predstave i pune beogradske dvorane Zvezdara teatra odnosno Jugoslovenskog dramskog pozorišta. No, pojava Tenina dijaloga donijela je nedvosmisleni svježinu i kvalitet u naš kazališni život uz svu potporu Snježane Banović kao redateljice koja je samo naizgled, odveć lakim pokretom ruke, koji krije ipak studioznost postupka i dubinu shvaćanja, naslikala besprijeekorni portret *Dvije* glavne junakinje u već dovoljno iskrivljenom ogledalu naših života.

Jedna nadasve trivijalna priča koja bi se mogla naći u izlizanim ljubićima za srednju generaciju propalih biznismena Balkana, u ruci i mislima pisca postala je atraktivan i nimalo lak zalogaj za redatelja, ali i za glumce koji

PREMIJERE

RAZGOVOR

PORTRIT

FESTIVALI

MEDJI

VOX

HISTRIONIS

MEĐUNARODNA

SCENA

AKTUALNOSTI

TEORIJA

FOAJE

MI U SVIJETU

NOVE KNJIGE

DRAMA

su se na isti bacili, te je svoju naizgled trivijalnost teme prebacila k duhovito ironičnom umjetničkom rješenju koje svoje čari skriva i otkriva kao u velikih umjetnika ne u kompliciranosti, nego u savršenoj jednostavnosti i lakoci, koja plijeni kao u svih velikih, a tako rijetkih umjetnika. Zbog toga Teni valja učiniti naklon i reći joj – svaka čast, što je sljedeće?

Sa zanimanjem, dakle, i sam očekujem što je to što ova sada već spisateljica s reputacijom stvara, s poštovanjem pružam ruku gospodinu Ivi, čestitajući mu na prijenosu talenta s koljena na koljeno, čestitajući mu na ovdasšnjoj ironiji poslovice da “iver daleko od klade ne pada”, sa zagrljajem

dočekujem svaku predstavu *Dvije*, jer Tenina rječ pruža zadovoljstvo svima, i onima u publici i onima na sceni.

Zadovoljstvo, ali i pokoju suzu, na Arjinu i Leninu licu, pa možda i u mom, tako preosjetljivom oku.

“A suze su blagi orgazam moje duše...”

Terći, najbolja si...